

יאיר ניצני מרים גבה

סע לשלום, החיסונים בפנים

להנאות התיירותיות השגרתיות שלנו יצטרף השנה תענוג מיוחד: היכולת להוציא לשאר העולם את העיניים

להשתמש במגבות בד או דווקא במגבות נייר – תוך השי וואות ריחות וההשפעה על מצבם של צבי הים – התאפקתי לא לפרוץ בצחוק.

מבחינת הילדים שלך, אני מניח שבמרבית המקרים אין נביא בעירו ובסלוננו, והם לא צוחקים מהשטויות שלך, אלא בעיקר נבוכים מהן. סביר להניח שגם הילדים של סיינפלד בטח חושבים שהוא נורדיק לא מצחיק, ושהילדים של מיק ג'אגר בטוחים שהוא לא מגניב ומתחננים שלא ינסה לשר ליד החברים שלהם.

השבוע התבשרנו שגם בני הזוג מלינדה וביל גייטס החליטו לסיים את הקשר, אחרי שלא מזמן זה קרה גם לג'ף בוזס ולאשתו. ואני אומר שאם בתקציבים הללו לא מצאו בני הזוג דרך לגשר על אי-ההסכמות ולהשאיר זה את זה מרוצים, עדיף כבר להסתפק בהומור ולהמשיך לצחוק, אבל ביחד.

צריכה לשמוח שאני מצחיק אותה ומזכיר לה את האלי טרנטיבות: חיים לצד כל מיני "רציניים" קפוצי ישבן או חסרי חוש הומור שהיא מכירה – מה שמיד מחזיר אותה לזרועותיי. לא פעם אני רואה זוגות שבמבטים ביניהם יוקד דת אש, ולא מאהבה. כשהוא רק מתחיל לספר את הבריחה הקבועה שלו, היא כבר רוצה לרצוח אותו במבטה. אני גם מזכיר לה שכשאת יוצא בערב להצחיק אנשים, זה גם כי אין לי את הכישורים המתאימים כדי להיות רואה חשבון. אני רוצה למחות כאן בשם כל הקומיקאים, הברחנים והליצנים הלא רפואיים על השימוש השלילי בכישרון ובמקצוע שלנו. במבט לאחור, האמירה "תהיה רציני" לא מתיישבת עם אדם שיעורו ועיקר פרנסתו הם בעשיית צחוק מכל דבר. חוץ מזה שעם כל הדרישה לרצינות, אני לא רואה אנשים שמזמינים בייביסיטר וקונים כרטיסים כדי לראות רואה חשבון שעושה שומות מס על הבמה.

למי שעוד לא שם לב, חג שבועות בפתח. החמ" סינים כבר מספקים פרמיו לקיץ הלוהט והרטוב שמצפה לנו, וזה זמן טוב להתחיל לתכנן את צעדינו לקראת איזו חופשה מרעננת, עם קצת ים, אוכל טוב, שיוף מסרטן ועלייה במעלית לחדר האוכל בבגרי ים ובאופן הפוך לחלוטין מכללי הריחוק החברתי. ישבנו בבית יותר משנה, היינו ממושמים, עטינו מסיכות, התיסנו, עברנו ולמדנו בזום, ולא בילינו. האפשרויות שלנו, הישראליים, רבות יותר משל עמים אחרים. אנחנו יכולים לנפוש בארצנו היפה, שבה כף רגלם הלא מחוסנת לא מורשה לדרוך (נכון שבחלק מבתי ההאר"ח הפופולריים המחירים יותר גבוהים מרמת התחלואה בהודו, אבל הבנקים נותנים עכשיו משכנתאות ביד נדי"ב); ואנחנו יכולים גם לחזור ולנסוע לחו"ל – ליהנות מיופיים של חופי יוון, טורקיה (לאמיצים), איטליה, ועוד. השנה מצטרף להנאות התיירותיות הרגילות גם תענוג גדול במיוחד: היכולת להוציא לשאר העולם את העיניים. מכיוון שאנחנו כמעט היחידים שיכולים להסתובב ברחבי תבל חופשיים, יש באפשרותנו להוציא לכולם לשון ותו ירוק, ולהזכיר להם מי כאן העם סגולה.

כדי שההיררכיה תהיה ברורה, אני מציע למסד את העניין. לארגן טיולים מאורגנים ומחוסנים של ישראלים ברחבי העולם, אולי של חברת "אצבע בעין טורס". לדרוש שיפתחו רק בשבילנו, עם הספר והמזרק, אתרי תיירות כמו הקולוסיאום ומגדל אייפל, בעודנו מתנייעים ברחבי הערים מוכות המגיפה באוטובוסים ממותגים בחסות פייזר עם הכיתוב "ישראלים מחוסנים". נכון שהמהלך עשוי לגרום אנטישמיות ("שוב היהודים קמבנו לעצמם חיסונים"), אבל איזה כיף זה יהיה לעשות לכולם נה בעין.

אחרי שהשארנו לפעמים רושם לא טוב בקפריסין והודי"עו לנו בכל מיני אתרים שמבקשים שלא נחזור אף פעם, הגאווה הלאומית תחזור ובגדול. אני מציע לנצל את הדימוי החיובי שלנו בעניין החיסונים גם כדי לשפר את מצבנו באירוויון הקרוב, ולבצע שם גרסה מחודשת של "חי" ("חי, חי, חי, רק ישראל חי"), או "ויוה" ("ויוה לפייוה, ויוה מורדנה, אין קורונה"). אפשר גם להסתפק במחרוזת שירי מגיפה מול הבית של רוג'ר וטרס מפנק פלויה, שדאג שאף אחד לא ירצה לבוא להופיע כאן. תאכל קורונה, רוג'ר!

תהיה רציני

לא פעם ולא פעמיים במהלך חיי נאמרו לי משפטים כמו "אתה ליצן", "די כבר, תהיה רציני", "אתה עושה צחוק מהעבודה", או "אתה בדיחה מהלכת" – כולל במ"קרים שבהם רבצתי על הספה כל היום והייתי ראוי יותר לתואר "בדיחה מנמנמת".

זה קרה לי בילדות בבית הספר, כשעניתי בכיתה לשאלת המורה תשובה שחשבת שהיא מדויקת אבל גרמה לצחוק כללי; זה קרה לי בשיחות דרגע-לפני-העפה לצמיתות בחדר המנהל; זה קרה לי בצופים, אחרי תעלול אידייתי; זה קרה לי בהמשך הדרך, בצבא; וזה קורה לי עד עצם היום הזה. השבוע, אחרי איזו השתטות של בוקר, אמרה הגברת הראשונה שהיא לא מאמינה שהיא עדיין צוחקת מרבי"ר ההבל שאני משמיע, ושהיא חיה עם אדם שעסוק רק בדאחוקות. היא גם הביעה חשש שמא אנשים אומרים עליה מאחורי הגב שהיא "צוחקת מכל שטות שלו". הזכרתי לה שלא חל שינוי מהותי מאז שהכרנו לפני כ־30 שנה, כש-בחרה עם מי היא רוצה לחלוק את חייה, ושאת אידיית בדיוק באותה מידה שהיית.

בכל פעם שהרהור כזה עולה אצלה, אני אומר לה שהיא

איור: טל לזר

באשר לזוג גייטס, מי לא זוכר את שמחת החיים של ההליקופטר מפליקס הובלות ב"קרקר נגד קרקר" של הגששים. אצלם הוויכוח המרכזי היה על החוט המאריך, אבל במקרה של גייטס נגד גייטס זה יכול להיות כבל די ארוך, בהתחשב בגודל נכסי הנדל"ן. אם יוחלט להעביר אותו מבית לבית, זה אכן יקרה בהליקופטר.

אם כבר מזכירים את הגשש, תרשו לי להמליץ לכם על "קונצ'רטו לגשש ולתזמורת", מופע שבו מוקרנים קטעי וידאו של הגששים בליווי תזמורת חיה ועם שני שחקנים נהדרים, שבו זכיתי להיות לפני כמה ימים. מעבר לכיש"רונם הדגול של הגששים והשפה האלמותית שהם המציאו, הצליחו מפיקי הערב הזה לארוג ביצועים חדשים, מהפכניים ומרתקים מהשירים ומהמערכונים הקלאסיים, כשהם משתעשעים ומלהטטים עם הקצב, המלודיה וההרמוניה.

זה פשוט יצירתי, מעורר השראה ומענג. ●

yairn@israelhayom.co.il

כשאני יוצא מהבית כדי להצחיק למען פרנסת המש"פחה, כדאי שאגיע למקום במצב רוח מרום, ולכן אשתי מברכת אותי ב"תהיה מצחיק". אז מי אמר שבבית אני חייב להיות רציני? אף אחד לא קונה כרטיסים כדי לשמוע ליצן מצוברח, וחוזי מאשר באקדמיה, לא ידוע לי על אנשים חמורי סבר שממלאים אולמות.

באתרי היכרויות נוהגים המועמדים להתפאר בכך שיש להם חוש הומור, אבל אחד לא כותב על עצמו: "יש לי חוש רצינות מפותח, ואני מבטיח לייבש אותך בכל רגע". יש, כמובן, כמה מקומות שמקובל לא להתפוצץ בהם מצחוק. אני מדבר על הלוויות, על ביקור אצל רופא שאתה חרד לשמוע את חוות דעתו ועל ימי הורים, כשהמחנכת מקריאה לך את הציונים השליליים של הילד. מצד שני, רוב ימי ההורים שבהם נכחתי כמבוגר דווקא היו מאוד משעשעים. כשהתפתח ויכוח סוער בין ההורים על היקף התקציב למתנות יום הולדת, והאם הילדים בגן צריכים